

Odrabianiu nie podlegają godziny nie przepracowane w niedzielę i w dni świąt uroczystych, które w liczbie 8 określa dla całości lub poszczególnych obszarów Państwa rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Ministra Opieki Społecznej".

4) Art. 8 i 9 skreśla się.

5) Art. 13 otrzymuje brzmienie następujące:

„O ile pracownicy pracują w niedzielę w myśl przepisów art. 11 ustawy niniejszej, muszą otrzymać wzamian wolny dzień w tygodniu.

W zakładach o ruchu ciągłym, pracujących w myśl przepisów art. 6 pkt. c) ustawy niniejszej przeciętnie do 56 godzin tygodniowo, musi być czas pracy w ten sposób podzielony, by każdy robotnik mógł korzystać w każdym okresie 3-tygodniowym z dwukrotnego co najmniej 24-godzinnego odpoczynku".

6) Art. 16 otrzymuje brzmienie następujące:

„Praca w godzinach nadliczbowych, przewidziana w art. 6, z wyjątkiem pkt. e), niniejszej ustawy, ma być wynagradzana co najmniej 25% dodatkiem do płacy normalnej. Za godziny nadliczbowe ponad 2 godziny dziennie oraz za pracę w godzinach nadliczbowych, przypadających na noc lub w niedzielę i święta, dodatek ten ma wynosić co najmniej 50%. Przy pracy akordowej dodatki powyższe będą obliczane na podstawie płacy za czas, o ile ich umową w danym zakładzie inaczej nie unormowano".

7) Do art. 17 dodaje się nowe ustępy o treści następującej:

„Minister Opieki Społecznej może udzielać zezwolenia dla poszczególnych gałęzi pracy, kategorii zakładów lub poszczególnych zakładów pracy bądź ich oddziałów, o ile tego wymagać będą warunki pracy, na niestosowanie lub skracanie przerwy, przewidzianej w niniejszym artykule.

Tryb i warunki udzielania tych zezwoleń określa osobne rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej; rozporządzeniami temi Minister Opieki Społecznej może również przekazać udzielanie zezwoleń organom inspekcji pracy".

8) Art. 19 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, odnośnie zaś do zakładów pracy, podlegających poszczególnym ministrom, porucza się wykonanie ustawy właściwemu ministrowi w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej".

Art. 2. Moc obowiązującą ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) wraz z późniejszymi zmianami rozciąga się na cały obszar województwa śląskiego.

Art. 3. (1) Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, odnośnie zaś do zakładów pracy, podlegających poszczególnym ministrom, porucza się wykonanie ustawy właściwemu ministrowi w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

(2) Równocześnie upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jedno-

litego tekstu ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych późniejszymi przepisami prawnymi, oraz ustawą niniejszą, do wprowadzenia nowej kolejnej numeracji artykułów i właściwej nomenklatury władz.

Art. 4. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

(2) Na obszarze województwa śląskiego ustawa niniejsza wchodzi w życie po ogłoszeniu zgody na nią Sejmu Śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

228.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 22 marca 1933 r.

w sprawie zmian w ustawie z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Art. 1. W ustawie z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 334), wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 po ust. 1 dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„Przez dni urlopowe należy rozumieć kolejno po sobie następujące dni kalendarzowe, poczynając od ostatniego dnia pracy.”;

2) w art. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie następujące:

„Urlopowany otrzymuje za czas urlopu wynagrodzenie takie, jakie otrzymałby, gdyby w tym okresie był zatrudniony.”;

3) art. 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„W przypadkach, spowodowanych koniecznościami państwowymi lub gospodarczymi, Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń, wydawanych po zasięgnięciu opinii izb przemysłowo-handlowych oraz organizacji zawodowych pracowników i pracodawców, zawieszać wykonanie przepisów ustawy niniejszej na określony przeciąg czasu, nie dłuższy jednak niż rok kalendarzowy, lub ustalać wyjątki od przepisów art. 5 ust. 3 ustawy.

Rozporządzenia te mogą dotyczyć poszczególnych gałęzi pracy lub kategorii zakładów pracy na obszarze całego Państwa lub na obszarach poszczególnych okręgów administracyjnych.”

Art. 2. Moc obowiązującą ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 334), rozciąga się na obszar górnośląskiej części województwa śląskiego.

Art. 3. (1) Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

(2) Równocześnie upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 334), z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą niniejszą, do wprowadzenia nowej kolejnej numeracji artykułów i właściwej nomenklatury władz.

Art. 4. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

(2) Na obszarze województwa śląskiego ustawa niniejsza wchodzi w życie po ogłoszeniu zgody na nią Sejmu Śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

229.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 22 marca 1933 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 14 ust. 1 po wyrazie „ubezpieczenia” wstawia się następujące nowe wyrazy: „o ile rozporządzenie niniejsze nie postanawia inaczej”;

w ust. 2 art. 14 po literze „N” umieszcza się średnik, zamiast zaś pozostałych wyrazów tego ustępu dodaje się po średniku zdanie o brzmieniu następującem: „w zakresie ubezpieczenia na wypadek braku pracy u osób, otrzymujących wynagrodzenie miesięczne, przekraczające siedemset dwadzieścia złotych, za podstawę wymiaru składki służy rzeczywiście otrzymywane wynagrodzenie, podlegające zaliczeniu do ubezpieczenia (art. 11)”;

2) ust. 3 i 4 art. 16 otrzymują brzmienie następujące:

„Ubezpieczony nie może korzystać ponownie ze świadczeń na wypadek braku pracy na podstawie tych samych miesięcy składkowych. Za te same miesiące składkowe należy rozumieć również miesiące, policzone do okresu wyczekiwania, a nie wykorzystane wskutek utraty prawa do świadczeń z winy ubezpieczonego w przypadkach, określonych w art. 52 i 56 ust. 1 pkt. 3 i 4.

Czas obowiązkowej lub zastępującej ją ochotniczej służby wojskowej, czas ćwiczeń wojskowych, a wreszcie czas choroby stanowią przerwę, o którą przedłuża się powyższy okres roczny”;

3) w art. 17 ust. 1 skreśla się punkt 3; ustęp 2 art. 17 otrzymuje brzmienie:

„W razie, gdy dwa okresy czasu, w ciągu którego ubezpieczony pozostawał bez pracy, przegradza okres przejściowego zajęcia, trwającego krócej, aniżeli okres wyczekiwania, przewidziany dla uzyskania praw do świadczeń na wypadek braku pracy, przyjmuje się, iż ubezpieczony pozostaje nieprzerwanie bez pracy w rozumieniu p. 2 ust. 1, z zastrzeżeniem postanowienia art. 50 p. 5. Uprawnienia z mocy niniejszego ustępu służą również w przypadkach niewyzyskania poprzednich uprawnień z powodu zastosowania przepisów art. 52 i art. 56 ust. 1 p. p. 3 i 4”;

w ust. 3 art. 17 po wyrazie „osoby” umieszcza się dwukropki, zaś wyrazy: „o ile” umieszcza się na początku punktu 1; w punkcie 2 wyrazy: „opuszcila zajęcie” zastępuje się wyrazami: „w razie opuszczenia zajęcia” oraz kropkę zastępuje się średnikiem; wreszcie dodaje się w tym ustępie dalsze punkty 3, 4 i 5 o brzmieniu następującem:

„3) której zatrudnienie posiada charakter pracy sezonowej — przez okres sezonu martwego;

4) jeżeli żyje we wspólnym gospodarstwie domowym z pracodawcą i pozostaje do niego w stosunku pokrewieństwa i powinowactwa, określonych w art. 6 p. 7, z wyjątkiem przypadku likwidacji zakładu pracy;

5) jeżeli utraciła zajęcie z własnej winy, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień art. 50 p. 9”;

na końcu art. 17 dodaje się 5 nowych ustępów o brzmieniu następującem:

„Kategorie pracowników sezonowych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, jako też początek i koniec martwych sezonów określa Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzeń.

Ubezpieczonemu, przebywającemu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska nie służą świadczenia z powodu braku pracy, jeżeli Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych nie wyraził swej zgody na wyjazd (art. 50 p. 8). Postanowienie powyższe nie dotyczy jednak ubezpieczonych, którzy pozostają bez pracy z powodu utraty zatrudnienia przy oficjalnej polskiej placówce zagranicznej.

W razie wyjazdu zagranicę pozostającego bez pracy Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych może przyznać wyjeżdżającemu odprawę zamiast przypadających mu świadczeń, najwyżej jednak do wysokości trzymiesięcznego zasiłku.